

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Elin Hilderbrand
WINTER IN PARADISE

Copyright © 2018 by Elin Hilderbrand
All rights reserved.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03392-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ELIN HILDERBRAND
PRAZNIK
U RAJU

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Za Meta i Džuli Lasoto
Sent Džon je nekada bio samo mesto koje sam posećivala
– ali onda sam upoznala vas, i postao mi je dom.

BELEŠKA PISCA

Ovo je moj prvi roman čija se radnja ne odvija na ostrvu Nantaketu, gde i živim. Umesto toga, radnja je smeštena na ostrvo koje smatram svojom drugom kućom, utočištem i mestom na kojem sam srećna: Sent Džon, Američka Devičanska Ostrva. Prvi put sam otišla na Sent Džon u proleće 2012. godine i od tada mu se vraćam svake godine na po pet nedelja, kako bih dovršila svoje zimske knjige (svaku knjigu iz serijala o *Zimskoj ulici* dovršila sam tu) i započinjala letnje romane (dobar deo romana *Prelepi dan*, *Provodadžija*, *Glasina*, *Za nas* i *Bliznakinje* napisala sam tu). S vremenom sam upoznala neke žitelje ostrva i tada je moja ljubav prema Sent Džonu zapečaćena. Oduvek tvrdim da se mesta koja volimo na kraju svode na ljude.

Kao što mnogi od vas znaju, i Američka Devičanska Ostrva i Britanska Devičanska Ostrva pretrpela su ogromnu štetu od uragana Irma, Hose i Marija u jesen 2017. Brinula sam da neću moći da se vratim na Sent Džon u proleće 2018, ali do sredine marta ostrvo je bilo spremno za mene, a ja sam mu se vratila, presrećna i zahvalna.

Ostrvo nije isto. Ima potpuno uništenih predela, mnogi domovi su uništeni, ima drveća koje podseća na gadno polomljene kosti. Mnoge radnje, smeštaj i restorani na ostrvu, mesta koja odistinski volim, zatvorena su privremeno ili zauvek. Dok sam odsedala na ostrvu u martu i aprilu 2018, *Vestin* i *Kanil Bej*, dva najveća letovališta na ostrvu, nisu bila u funkciji. Ali duh Sent Džona je preživio. Ostrvom je strujao duh obnove. Provela sam pet predivnih i magičnih nedelja tamo, kao i uvek.

Elin Hilderbrand

Stavila sam da se radnja romana odvija u januaru 2019, ali kao da je januar 2017, pre uragana. Neke radnje, restorani i hoteli koje sam pomenula više ne rade. Smatrala sam da, ako želim da pišem ovaj roman efikasno, treba da pišem o Sent Džonu koji sam poznavala i volela, a da ne komplikujem priču detaljima u vezi sa olujom. Oluja će se možda pojaviti u toku ove trilogije, ali ne u ovoj knjizi. Volela bih da istaknem kakve su gubitke i teškoće ovo moje voljeno ostrvo i njegovi žitelji pretrpeli – i želim da javno pohvalim čitavu tu zajednicu zbog njihove nesebičnosti, međusobne saradnje i hrabrosti. Svima ste nam uzor. Bog vas blagoslovio.

Dobra vest je da je Sent Džon spreman da mu se vratite, ili ga posetite prvi put. To je i dalje raj, koji je još lepši zbog onoga što je preživeo.

PRVI DEO

Kontinentalna Amerika

AJRIN: AJOVA SITI

Prvna je noć Nove godine.

Ajrin Stil provela je dan usredsređeno i radno, svrstavajući od devet do jedan sve dokumente o renoviranju svoje kuće iz 1892. godine u Ulici Čerč. To je bila kuća izgrađena u stilu kraljice Ane*, koju je iz gusenice preobratala u leptira. Od jedan do dva jela je poveliki sendvič sa pilećom salatam na crnom hlebu (srećom, oduvek je prirodno vitka, pa ne mora na novogodišnje dijete), a onda nakratko odremala na plišanom kauču ispred kamina u salonu. Od dva i petnaest do pola četiri sastavljala je imejl za Džozefa Finija, svog šefa i vlasnika časopisa *Kuća i stil*, koji ju je dva dana pre toga obavestio da je „unapređena“ sa položaja glavnog urednika časopisa u izvršnog urednika, novonastalo radno mesto koje Ajrinino radno vreme i zaduženja skraćuje napola i pored toga joj smanjuje platu za trideset odsto.

U petnaest do četiri pokušala je da pozove supruga Rasa, koji je bio na poslovnom putovanju. Telefon je zazvonio šest puta i prebacio je na govornu poštu. Ajrin nije ostavila poruku. Ras ih ionako nikada nije preslušavao.

Pokušala je ponovo da pozove Rasa u pola pet i bila preusmerena *pravo* na govornu poštu. Zastala je, pa prekinula vezu. Ras je danonoćno na bio telefonu. Ajrin se zapitala da li namerno izbegava njen poziv.

* Barokni stil britanske arhitekture koji je bio aktuelan za vreme vladavine kraljice Ane (1702–1714) i koji je ponovo postao popularan krajem devetnaestog i početkom dvadesetog veka. (Prim. prev.)

Možda je ljut zbog njihovog razgovora od juče, ali rano jutros, na kućna vrata dostavljen joj je raskošan buket snežnobelih ljiljana sa porukom: *Zbog toga što voliš bele ljiljane. Ljubim te!* R. Ajrin se oduševila; nema ničeg boljeg od svežeg cveća da kuća zimi sine. Zapanjilo ju je kako je Ras uspeo da pronađe nekog ko vrši dostavu na praznik, ali njegova snažljivost nije poznavala granice.

Ajrin je u pet sipala sebi izdašnu čašu šardonea, istuširala se, obukla džemper od kašmira i svile komplementarnih boja i crne uske pantalone *ajlin fišer* koje joj je Ras poklonio za Božić. Na sebe je nabacila kaput sa krznenom postavom, štitnike za uši i rukavice od teleće kože i prošetala kroz četiri bloka Ajova Sitija kako bi se u restoranu *Pulman* našla sa Lidijom Kristensen, najboljom prijateljicom i uvaženom profesorkom američke istorije.

Bila je to njihova sedma po redu tradicionalna večera za prvi dan Nove godine. Počela je kada se Lidija razvela od muža, ženskaroša Filipa, a Rasov raspored putovanja sa „skoro pa svakodnevnog“ prešao na „svakodnevni“. Ta večera trebalo je da bude nekakav vedri ritual koji slavi život: Ajrin i Lidija nabrajale bi silne stvari na kojima mogu da budu zahvalne – pri čemu je njihovo prijateljstvo na vrhu tog spiska – i navodile čemu se nadaju u narednih dvanaest meseci. Ali Ajrin i Lidija ipak su bile ljudska bića, pa je tako njihov razgovor ponekad prelazio u već očekivanu kuknjavu. Lidija je smatrala da je najveća nepravda na ovome svetu to što su muškarci s godinama seksepilniji i bolje izgledaju, dok kod žena to... nije slučaj. Jednostavno nije.

„CIA bi trebalo da angažuje žene u pedesetima“, kaže Lidija. „Mi smo nevidljive.“

„Jesu li dame za još vina?“, pita ih konobar Rajan.

„Da, hvala ti!“, kaže Ajrin sa najvedrijim osmehom. Je li *ona* nevidljiva? Pre nedelju dana ne bi to rekla, ali zbog vesti o „unapređenju“ pomišlja da je Lidija možda u pravu. Džozef Fini polako sklanja Ajrin sa spiska urednika (i nada se da ona neće primetiti da upravo to radi) i umesto nje

stavlja Mejvis Ki, tridesetjednogodišnju energičnu ženu koja je napustila uticajnu firmu za dizajn enterijera na Menhetnu kako bi pošla za mužem u Sidar Rapids. Ušetala je u kancelariju časopisa pre samo osam meseci, sa blistavom, seksi radnom biografijom, i Džozef odjednom želi da časopis postane urbaniji i uglađeniji. Želi da pažnju i resurse sa stampanog časopisa preusmeri na onlajn-verziju i uz stručnu pomoć Mejvis Ki stvori „prisustvo na društvenim mrežama“. Ajrin se tome čvrsto protivi. Društvene mreže koriste tinejdžeri i milenijalci, ali demografiju časopisa *Kuća i stil* čine žene između trideset devet i šezdeset pet godina, među koje, igrom slučaja, spada i Ajrin. Te čitateljke žele časopise koje mogu da *drže* u rukama, blistave stranice koje mogu da prelistavaju i oduševljavaju se njima dok čekaju kod zubara; žele članke u kojima se ogledaju hleb nasušni Srednjeg zapada i njegove tople vrednosti.

Ajrin se zbog tog iznenadnog, neočekivanog i neželjenog „unapređenja“ oseća kao neka uštogljena mama u farmerkama. Oseća se potpuno nebitno. Zvaće je na sastanke, one manje bitne, ali neće obraćati pažnju na njeno mišljenje. Ona će pregledati izgled i sadržaj, ali neće doći ni do kakvih promena. Posećivaće ljude po kancelarijama, izvoditi oglašivače na ručak i ćaskati s njima. Svedena je na ukras, maskotu, kućnog ljubimca.

Ajrin diže pogled ka Rajanu dok im ovaj puni čaše kremastim šardoneom – uzele su *kejkbred*, da se počaste – i pita se šta on to vidi kada ih pogleda. Vidi li dva nejasna obrisa u ženskom obliku, poput onih koje inspektori crtaju sprejom oko leševa? Ili vidi dve živahne, zanimljive, poželjne žene određenih godina?

Dobro, možda ne baš poželjne. Zbog toga što u *Pulman* dolazi najmanje jednom nedeljno dok je Ras na putu, Ajrin zna da Rajan ima dvadeset pet godina, da radi na diplomi iz primenjene matematike, iako joj ne liči ni na jednog matematičara kog je ikada zamišljala. Liči na nekog od onih poznatih Rajana – Rajana Sikresta, Rajana Gozlinga, Rajana O'Nila.

Rajana O'Nila? Pa sad je *stvarno* samu sebe postarila!

Ajrin ima naviku da povlađuje Lidiji kada se ova baci na kuknjavu, ali donosi odluku da ove večeri to ne učini. „Ja se ne osećam nevidljivo“, kaže. Naginje se preko stola. „Zapravo, razmišljam da se kandidujem.“

Lidija vrišti kao da ju je Ajrin mlatnula po boku štapom za teranje stoke. „Molim? Kako to misliš – kandidovaćeš se? Misliš na Kongres? Ili samo za nešto poput Školskog odbora Ajova Sitija?“

Ajrin je razmišljala o Kongresu, ali, izašavši iz Lidijinih usta, ta reč joj zvuči suludo. Ajrin o politici ne zna *ništa*. Ni jednu jedinu stvar. Ali kao (bivši) urednik časopisa *Kuća i stil* zna dosta o tome kako se završava posao. U roku. A zna i da sasluša tuđe mišljenje i da izađe na kraj sa teškim ljudima. To, vala, zna.

„Možda ne baš da se kandidujem“, kaže Ajrin. „Ali treba mi nešto novo.“ Ne želi sada da krene o smanjivanju svoje uloge pod maskom unapređenja; rana je isuviše rovita.

„Meni treba nešto novo“, kaže Lidija. „Treba mi slobodan čovek, strejt, od pedeset pet do sedamdeset godina, da je viši od metar osamdeset, sa šestocifrenim godišnjim prihodima i dobrim penzionim fondom. A da, i smislom za humor. Oh, i hobijima u koje spadaju kupovina namirnica, pranje posuđa i peglanje.“

Ajrin odmahuje glavom. „Lidija, tvoje probleme neće rešiti muškarac. Pa, nismo li to naučile kada smo još pre nekoliko decenija bile u onoj grupi za podizanje svesti?“

„Muškarac će mi *zaista* rešiti probleme, jer je moj problem u tome što muškarca nemam“, kaže Lidija. Dovršava ono što joj je ostalo od vina. „Ti ne razumeš jer imaš Rasa, koji danonoćno obigrava oko tebe.“

„Kada je tu“, kaže Ajrin. Zna da joj uzalud to govori. Ras je pre sedam godina primljen u Dvoranu slavnih muževa kada je unajmio aviončić koji je kružio iznad Ajova Sitija sa natpisom: SREĆAN TI 50. ROĐENDAN, AJRIN STIL. VOLIM TE! Ajrinini prijatelji bili su zadivljeni, ali njoj je tako razmetljivo čestitanje rođendana bilo pomalo odbojno. Bila bi srećna da je dobila običnu čestitku.

„Hajde da tražimo račun“, rekla je Lidija. „Možda u knjižari radi onaj bradati barista.“

Ajrin i Lidija su podelile račun, kao što to rade svake novogodišnje večere, a onda prošetale Saut Dubjuk ulicom, od *Pulmana* do knjižare *Prerijska svetla*. Temperatura večeras je ledenih minus deset, ali Ajrin

jedva da primećuje hladnoću. Rođena je i odrasla baš tu, u istočnoj Ajovi, gde vetrovi duvaju pravo iz Manitobe. Ras mrzi hladnoću. Njegov otac bio je vojni pilot, pa je Ras tako odrastao u Džeksonvilu, San Dijegu i Korpus Kristiju; sneg je prvi put video kada je pošao na Univerzitet Nortvestern. Ajrin u sebi smatra da je Rasova averzija prema hladnoći znak njegove krhke građe. Ma koliko divan bio, Ajrin ga nikada ne bi opisala kao snažnog.

Lidija drži vrata knjižare i namiguje Ajrin. „Vidim ga“, šapuće.

„Ne budi stidljiva. Naruči nešto komplikovano i pokreni razgovor“, kaže Ajrin. „Nova je godina.“

Lidija sklanja kapu i protresa crvenkastoplavu kosu. Ajrin razmišlja o tome kako je Lidija lepa žena, a sa samopouzdanjem koje sada ispoljava, uopšte nije nevidljiva. Nemoguće je da Brendona, pedesetogodišnjeg baristu sa debelim naočarima i kožnom keceljom – koja više pristaje variocu nego nekome ko pravi espresso – ne intrigira profesorka Lidija Kristensen. Ona je jedna od autora najpoznatije biografije trideset prvog američkog predsednika. Herbert Huver je u istoriji upamćen kao čovek loše reputacije, ali većini Ajovljana je drag jer se rodio i odrastao u Vest Branču.

Dok Lidija maršira ka kafeu, Ajrin leprša do novih romana. Ništa joj nije draže od nove gomile knjiga na noćnom stočiću. Baš plemenit način da započne Novu godinu. Ajrin je veče uoči Nove godine provela tako što je skidala sve praznične ukrase i uredno ih pakovala da ih skloni. Kutije je ostavila na dnu tavanskih stepenica. Ras treba da se vrati kasno sutra uveče ili rano ujutru u četvrtak, kako joj je rekao, a kada dođe, biće joj u potpunosti na raspolaganju. Otišao je na „neplanirani“ poslovni put dva dana nakon Božića. Taj čovek ima više neplaniranih poslovnih putovanja od ikoga za koga Ajrin zna, a u ovom slučaju ostavio je Ajrin samu za Novu godinu. Juče posle podne posvađali su se zbog toga preko telefona. Ras je rekao: „Ajrin, potpuno sam ti posvećen i trudim se da sagledam tvoj ugao viđenja kada god se ne slažemo u nečemu. Ali prisetimo se ko je koga podsticao da prihvati ovaj posao. Prisetimo se ko nije hteo da do kraja života bude u braku sa prodavcem kukuruznog sirupa.“

Taj njihov razgovor, koji su godinama ponavljali gotovo doslovce, završio se na tome, kao i uvek. Ajrin *jeste* navaljivala na Rasa da prihvati posao u *Asenšenu*, a sa tom odlukom došla je i žrtva. Ras je više na putu nego kod kuće, ali zaista je stalno zove, šalje joj cveće i često joj ostavlja poklone iznenađenja na jastuku kada odlazi na put – nakit ili moderne naočare za čitanje, poklon-kartice za *Pulman*, kutiju za šminku sa njenim ugraviranim inicijalima. Tako je pažljiv i pun ljubavi da Ajrin sebi u poređenju sa njim deluje hladno i ravnodušno. Ono što je isto tako bitno jeste činjenica da, zahvaljujući njegovom poslu, vode veoma lep život, luksuzan po merilima u Ajovi. Vlasnici su viktorijanske kuće sa raskošnim dvorištem i bazenom na ogromnom placu u Ulici Čerč. Ajrin je mogla da renovira kuću baš onako kako je sanjala, nimalo se ne ustežući sa novcem. Trebalo joj je gotovo šest godina dok je išla od prostorije do prostorije.

Kuća je sada eksponat. Ajrin je lobirala da je objave u časopisu, ali naišla je na otpor kod Mejvis Ki, koja je smatrala da bi stavljanje kuće urednika časopisa na njegove stranice delovalo kao besramna promocija. *To je tako kratkovidno*, rekla je Mejvis, što je povredilo Ajrin. Ona sluti da je pravi problem u tome što Mejvis oseća averziju prema viktorijanskim kućama. Poput Ajrin, ni one više nisu u modi.

Mejvis Ki može komotno da se nosi! Ajrinina kuća je odraz ne samo godina mukotrpnog rada nego i njene duše. Plafon na prvom spratu je na visini od četiri metra, a tu su i lučni gotski prozori sa višeslojnim draperijama od somota i damasta. Čitava kuća je u bogatim, tamnim tonovima dragulja – glavna dnevna soba je granit, salon ametist, a kuhinja u nijansama topaza i smaragda. Tapiserije i ukrasni tepisi su posvuda, čak i u kupatilima. Ajrinin omiljeni deo kuće nije nijedna prostorija, nego veliko stepenište koje se pruža do drugog sprata. Obloženo je tamnom orahovinom, a na vrhu stepeništa na drugom spratu nalazi se izvrstan vitraž okrenut ka istoku. Ujutru kada izađe sunce, odmorište na trećem spratu preplavljuje eksplozija boja. Ajrin često sa sobom ponese šolju čaja na odmorište i jednostavno meditira na mestu gde se spajaju priroda i ono ljudskom rukom stvoreno.

Praznik u raj

Ajrin je nadgledala sve u vezi sa izradom unutrašnje stolarije, oplemenjivanja prostora, popravki gipsanih plafonskih lajsni, krećenja – uključujući tu i trpezarijski kružni mural Okruga Dor u Viskonsinu, gde je Ajrin provodila leta dok je odrastala.

Sada kada je kuća završena, ne preostaje joj više ništa sem da u njoj uživa – a Ajrin je baš kod toga naletela na prepreku. Ne šali se kada kaže Lidiji da joj je potrebno „nešto novo“. Ras je na poslovnim putovanjima *najmanje* dve nedelje mesečno, a sinovi su im odrasli. Bejker živi u Hjustonu, gde trguje akcijama i ostaje kod kuće kako bi se starao o četvorogodišnjem sinu Flojdu. Bejkerova žena, doktorica Ana Šafer, radi kao kardiotorakalni hirurg u bolnici *Memorijal Herman* i bavi se veoma stresnim i vremenski zahtevnim poslom; i ona, poput Rasa, gotovo nikada nije tu. Ajrinin mlađi sin Keš živi u Denveru, gde poseduje i vodi dve radnje sa opremom za sportove u prirodi.

Nijedan od sinova više ne dolazi kući često, zbog čega je Ajrin tužna, iako zna da bi trebalo da bude zahvalna na tome što žive sopstveni život.

Juče se oko sumraka desio trenutak kada su se svi ostali u Americi spremali za proslavu Nove godine – tuširali su se, zagrevali se pićem, spremali meze, izvlačili male crne haljine iz ormara – kada je Ajrin osetila iskonsku usamljenost. Već je bila razgovarala sa Rasom, sporečkali su se, i odmah nakon što su prekinuli vezu, Ajrin je razmišljala da li da ga ponovo zove, ali se uzdržala. Nema ništa neprivlačnije od žene-udava – osim toga, Ras ima posla.

Ajrin sa police vadi novu zbirku priča Kertis Sitenfeld; Kertis je diplomac Radionice pisaca iz Ajove, za koju Ajrin smara da je najbolja u zemlji.

Čuje Lidiju kako se smeje i proviruje iza police, ugledavši prijateljicu i Brendona u živom razgovoru. Brendon se naslanja podlakticama na šank dok iza njega vrišti aparat za espresso. Jedva da i primećuje; očaran je.

Malo sutra nevidljiva! Lidija sija kao polarna svetlost.

Ajrin oseća kako je probada nekakvo nepoznato osećanje. Shvata da je u pitanju *čežnja*. Nedostaje joj Ras. Muž joj je silne godine proveo posmatrajući je s ljubavlju – ali uglavnom bi ona bila ta koja ga tera od sebe, jer je njegova pažnja bila preterana i zbog nje se osećala neprijatno.

Pažnju joj odvrća vibriranje – telefon u tašni. S olakšanjem pomišlja kako je to Ras. Ali, nakon što izvadi telefon, vidi da je u pitanju pozivni broj 305. Ajrin ga ne prepoznaje i pretpostavlja da je to neki telemarketing.

Pušta telefon da odzvoni svoje, razočarana i više no malo ljuta na Rasa. *Gde* je on? Nije se čula sa njim još od prethodnog dana u podne; ne liči na njega da toliko dugo ne zove. I gde je on to ove nedelje? Da li joj je uopšte i rekao? Da li ga je uopšte i pitala? Ras zbog „hitnog posla“ odlazi na razna bezlična, topla mesta – Sarasotu, Vero, Nejpls u Floridi. Gotovo uvek se vraća kući potamneo, zbog čega mu njihovi prijatelji kojima je stalo do tako nečega zavide.

Ajrin primećuje koliko ima sati – već je devet – i shvata da je zaboravila da zove Rasovu majku Mili. Mili ima devedeset sedam godina; živi u domu za stara lica *Smeđi jelen* u Koralvilu, desetak kilometara od njih. Mili je sada u medicinskom odeljenju, iako je još većinu vremena prisebna, žustra i dovitljiva, i miljenica kako drugih stanara tako i osoblja. Ajrin posećuje Mili svake nedelje i zove je svake večeri između sedam i osam, ali zbog večere sa Lidijom na to je večeras zaboravila. Mili mora da već spava čvrstim snom.

Ništa strašno, pomišlja Ajrin. Svratit će da poseti Mili sutra kada se bude vraćala sa posla. Biće to dobar način da ispuni poslepodneva pošto su joj sasekli radno vreme. Možda će odvesti Mili do *Kokošinjca*. Mili voli pileća krilca, iako joj, naravno, nutricionista ne dozvoljava da ih jede. Ali šta će joj biti zbog pilećih krilaca, ubiće je?

Pomisao da će Milisent Stil glave konačno doći porudžbina svežih, ljutih krilaca Ajrin mami osmeh na lice dok uzima zbirku Kertis Sitenfeld kao i *Gde si nestala, Bernadeta* Marije Sempl, za koju se Ajrin pre nekih pet godina pretvarala da ju je pročitala za klub ljubitelja knjige. Budući da je kuća završena, ima vremena da se vrati na nju i pročita je. Ajrin kreće ka kasi da plati. U međuvremenu, Lidija je i dalje u kafeu, još časka sa Brendonom; njen makijato odaje tanak jezičak pare između njih.

Lidija se okreće osetivši Ajrininu ruku na leđima.

„Ideš?“, pita je Lidija. Obrazi su joj rumeni. „Ja ću verovatno još malo ostati da uživam u kafi.“

Praznik u raj

„Oh“, kaže Ajrin. „Važi. Hvala ti na večeri, bilo mi je lepo, srećna Nova godina, zovi me sutra, budi pažljiva na putu do kuće, i tako dalje.“ Ajrin upućuje Brendonu osmeh, ali njegove oči prikovane su za Lidiju kao da je jedina žena na svetu.

Tako i treba! Razmišlja Ajrin na putu do kuće. Nova je godina i Lidija juri za onim što želi. Za muškarcem. Za baristom Brendonom.

Vetar postaje jači. Jezivo je hladno i Ajrin mora da prebrodi ono najgore kako bi došla do kuće. Savija glavu dok se užurbano spušta Ulicom Lin pored grupice studenata koji izlaze iz picerije, smeju se i izmotavaju. Jedan od momaka sudara se sa Ajrin.

„Izvinite“, kaže. „Nisam vas video.“

Nevidljiva.

Ta pomisao bledi kada zađe za ugao i ugleda svoju kuću, svoj zapajnujući zamak, sav osvetljen iznutra.

Razmišlja o tome kako će naložiti vatru u biblioteci. Spremiti sebi šolju biljnog čaja, smestiti se na kauč sa omiljenim čebencetom od šenila i otvoriti neku od novih knjiga.

Ajrin pomišlja kako možda „nešto novo“ za čim traga nije kandidovanje. Možda treba da pretvori dom u hotelčić sa doručkom. Ima šest spavaćih soba, od kojih svaka ima sopstveno kupatilo. Ako zadrži jednu gostinsku sobu za porodicu, opet joj ostaju četiri sobe koje može da iznajmi. Sa četiri sobe mogla bi da izađe na kraj, zar ne? Ajrin ima dalju rođaku po imenu Mici Kvin, koja je držala gostionicu na Nantaketu sve dok joj muž nije preminuo. Mici se dopadalo da vodi gostionicu, iako jeste govorila da to nije za one slabog srca.

Pa, od Ajrininog srca nema jačeg.

Šta bi Ras rekao kada bi mu predložila da vodi gostionicu? Pretpostavlja da će joj reći da radi šta god je čini srećnom.

To bi rešilo njen problem sa usamljenošću – kuća bi uvek bila puna ljudi.

Da li bi iko hteo da dođe u Ajova Siti? Verovatno roditelji koji za vikend dolaze u posetu studentima. Za dodelu diploma. Za neki vikend kada se igra utakmica.

Svakako ima svojih draži. Razmisliće o tome.

Nakon što otvori ulazna vrata, čuje fiksni telefon kako zvoni. Pomišlja kako to *mora* da je Ras. Niko više ne zove na fiksni.

Ali, dok Ajrin poseže za slušalicom telefona u radnoj sobi tik do glavnog hodnika, vidi da je to isti onaj pozivni broj koji ju je zvao na mobilni. Na trenutak okleva, pa podiže slušalicu.

„Halo?“, kaže. „Dobili ste Stilove.“

„Halo, mogu li da razgovaram sa Ajrin Stil?“ Glas je ženski, nepoznat.

„Ja sam“, kaže Ajrin.

„Gospođo Stil, ovde sekretarica Toda Krofta, Merilin Monroe.“

Merilin Monroe, sekretarica Toda Krofta neobičnog imena. Da, Ajrin je čula za tu ženu, iako je nikada nije upoznala. Toda Krofta, Rasovog šefa, samo je jednom srela. Tod Kroft i Ras upoznali su se na Nortvesternu, a pre trinaest godina Ajrin i Ras naleteli su na Toda u predvorju Hotela *Drejk* u Čikagu. Taj slučajni susret doveo je do ponude za posao koju je Ajrin tako žarko želela da Ras prihvati. Tod Kraft je sada samo ime koje Ras iznova i iznova priziva. Taj čovek je postao sinonim za nevidljivu silu koja vlada njihovim životom. *Tod hoće da u utorak idem u Tampu. Tod ima nove klijente kojima se ulaguje u Laboku.* Ajrin ga u sebi zove Bog Tod. Ali ipak, sve što ona ima – ovu kuću, bazen i letnjikovac, novi *leksus* u garaži – sve je to zahvaljujući Todu Kroftu.

„Srećna Nova godina, Merilin?“, kaže Ajrin. U glasu joj se oseća oklevanje jer Ajrin nema predstavu zašto bi je Merilin Monroe, za koju ne može a da je ne zamišlja kao platinastu prsatu plavušu sa mladežom, zvala. „Je li sve...“

„Gospođo Stil“, kaže Merilin. „Nešto se desilo.“

„Šta se desilo?“, pita je Ajrin.

„Došlo je do nesreće“, kaže Merilin. „Bojim se da vam je muž poginuo.“